

Cuprins

Capitolul I. Sediul materiei	1
1. Acte normative care reglementează expres în materia procedurii insolvenței	1
2. Acte normative care reglementează instituții juridice incidente în procedura insolvenței	7
Capitolul al II-lea. Trăsăturile procedurii insolvenței	9
1. Procedura insolvenței se aplică anumitor categorii de persoane fizice și juridice, numite debitori	9
2. Procedura insolvenței se aplică atunci când un debitor se află în stare de insolvență sau de insolvență iminentă	16
3. Procedura insolvenței este o procedură esențialmente judiciară	18
4. Procedura insolvenței este o procedură colectivă (conkursuală)	19
5. Procedura insolvenței are ca scop acoperirea pasivului debitorului	20
6. Atingerea scopului procedurii insolvenței se realizează prin reorganizarea judiciară a debitorului sau prin falimentul acestuia	21
Capitolul al III-lea. Definiția procedurii insolvenței	23
Capitolul al IV-lea. Deschiderea procedurii insolvenței	26
<i>Secțiunea 1. Deschiderea procedurii insolvenței la cererea debitorului</i>	<i>27</i>
1. Calitatea procesuală activă	27
2. Capacitatea procesuală	27

3.	Fundamentul juridic al cererii de deschidere a procedurii insolvenței	30
4.	Natura juridică a cererii de deschidere a procedurii insolvenței	32
5.	Competența de soluționare a cererii de deschidere a procedurii insolvenței	32
6.	Condițiile de formă necesar a fi îndeplinite de cererea de deschidere a procedurii insolvenței	35
7.	Soluționarea cererii de deschidere a procedurii insolvenței	39
8.	Apelul debitorului la hotărârea de deschidere a procedurii insolvenței	48
9.	Opoziția creditorilor la deschiderea procedurii insolvenței	49
10.	Apelul la hotărârea prin care se soluționează opoziția creditorilor	51
<i>Secțiunea a 2-a. Deschiderea procedurii insolvenței la cererea creditorilor</i>		
	<i>la cererea creditorilor</i>	52
1.	Calitatea procesuală activă și pasivă	52
2.	Capacitatea procesuală	54
3.	Fundamentul juridic al cererii de deschidere a procedurii insolvenței	55
4.	Natura juridică a cererii de deschidere a procedurii insolvenței	56
5.	Competența de soluționare a cererii de deschidere a procedurii insolvenței	56
6.	Condițiile de formă necesar a fi îndeplinite de cererea de deschidere a procedurii insolvenței	58
7.	Soluționarea cererii de deschidere a procedurii insolvenței	59

8.	Apelul la hotărârea de deschidere a procedurii insolvenței în cererea formulată de către creditori _____	64
	<i>Secțiunea a 3-a. Situații particulare la deschiderea procedurii insolvenței _____</i>	<i>66</i>
	Capitolul al V-lea. Efectele procedurii insolvenței _____	68
	<i>Secțiunea 1. Efectele nepatrimoniale _____</i>	<i>68</i>
1.	Învestirea judecătorului-sindic cu atribuțiile jurisdicționale și de control specifice derulării procedurii insolvenței _____	68
2.	Învestirea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar _____	71
3.	Apariția unor modificări cu privire la capacitatea juridică a debitorului _____	81
4.	Nașterea obligației de notificare a deschiderii procedurii insolvenței _____	86
5.	Nașterea obligației de a face publică intrarea în procedura insolvenței _____	87
6.	Nașterea dreptului creditorilor de a se organiza în organisme colective pentru apărarea drepturilor lor _____	89
7.	Efectuarea comunicării actelor de procedură prin Buletinul procedurilor de insolvență _____	98
	<i>Secțiunea a 2-a. Efectele patrimoniale _____</i>	<i>100</i>
1.	Obligația de a analiza situația economică a debitorului și de a întocmi o serie de rapoarte _____	100
2.	Obligația de a deschide contul unic al procedurii de insolvență _____	103
3.	Dreptul creditorilor de a solicita înregistrarea creanțelor în vederea îndeplinirii din averea debitorului _____	104

4.	Suspendarea acțiunilor judiciare, extrajudiciare sau a măsurilor de executare silită _____	107
5.	Suspendarea termenelor de prescripție a acțiunilor judiciare, extrajudiciare sau a măsurilor de executare silită _____	109
6.	Întreruperea curgerii accesoriilor pentru creanțele născute anterior deschiderii procedurii insolvenței _____	110
7.	Dreptul de a propune un plan de reorganizare _____	111
8.	Dreptul de a solicita anularea sau denunțarea unor acte juridice ale debitorului _____	122
8.1.	Anularea unor acte juridice ale debitorului _____	122
8.2.	Denunțarea unor acte juridice ale debitorului _____	129
9.	Posibilitatea aplicării procedurii falimentului _____	130
10.	Posibilitatea de a trage la răspundere persoanele responsabile de apariția stării de insolvență _____	132
11.	Posibilitatea de a se porni executarea silită împotriva asociațiilor cu răspundere nelimitată _____	135
	Capitolul al VI-lea. Închiderea procedurii insolvenței _____	136
	Bibliografie _____	139

Capitolul al II-lea. Trăsăturile procedurii insolvenței

Pornind de la prevederile Legii nr. 85/2014, în literatura de specialitate au fost identificate o serie de trăsături fundamentale ale procedurii insolvenței^[1]. Acestea au fost folosite apoi ca bază pentru configurarea unei definiții doctrinare a procedurii insolvenței.

1. Procedura insolvenței se aplică anumitor categorii de persoane fizice și juridice, numite debitori

Potrivit art. 3 coroborat cu art. 38 din Legea nr. 85/2014, cu caracter general, procedura insolvenței se aplică față de două categorii de persoane:

A. persoanelor juridice;

B. persoanelor fizice care sunt supuse înregistrării în registrul comerțului.

Trăsătura esențială pe care trebuie să o îndeplinească aceste persoane este aceea de a avea **calitatea de profesionist**^[2], așa cum aceasta este definită de art. 3 C. civ.^[3]

[1] A se vedea GH. PIPEREA, *Procedura insolvenței ca proces civil (I)*, în *Revista română de Drept al Afacerilor* nr. 1/2007, p. 15; ST.D. CĂRPENARU, *Tratat de drept comercial român*, ed. a 5-a, Ed. Universul Juridic, București, 2016, p. 726; I. ADAM, N. ADAM, *Principiile procedurii insolvenței, precum și drepturile și obligațiile participanților, în reglementarea Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență*, în *revista Dreptul* nr. 10/2014, p. 9.

[2] Prevederile prezentei legi se aplică tuturor profesioniștilor, indiferent de statul lor juridic, persoană fizică sau persoană juridică și, de asemenea, indiferent de natura activităților exercitate, civile sau economice, adică fără să aibă relevanță dacă acești profesioniști urmăresc sau nu obținerea de profit – ST.D. CĂRPENARU, M.A. HOTCA, V. NEMEȘ, *Codul insolvenței comentat*, ed. a 2-a, Ed. Universul Juridic, București, 2017, p. 26.

A se vedea și V. NEMEȘ, *Drept comercial*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2015, p. 479; ST.D. CĂRPENARU, *Tratat de drept comercial român*, ed. a 5-a, Ed. Universul Juridic, București, 2016, p. 41.

[3] Potrivit **art. 3:** „(...) (2) Sunt considerați profesioniști toți cei care exploatează o întreprindere.

A. Persoanele juridice – debitori în procedura insolvenței

✓ **Regula:** orice **persoană juridică care are calitatea de profesionist** are vocația de a fi supusă procedurii insolvenței (art. 3 și art. 38 din Legea nr. 85/2014).

✓ **Excepție:** procedura insolvenței nu se aplică **unităților și instituțiilor de învățământ preuniversitar, universitar și entităților** prevăzute la art. 7 din O.G. nr. 57/2002^[1] privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare^[2] [art. 3 alin. (3) din Legea nr. 85/2014].

✍ **Observații:**

- Legea nr. 85/2014 nu trebuie interpretată în sensul că persoanele juridice de drept public, la care actul normativ nu se referă, nu pot fi supuse unei proceduri de insolvență. Sistemul de drept român cunoaște cel puțin o reglementare a unei proceduri de

(3) Constituie exploatarea unei întreprinderi exercitarea sistematică, de către una sau mai multe persoane, a unei activități organizate ce constă în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii, indiferent dacă are sau nu un scop lucrativ”.

^[1] Publicată în M. Of. nr. 643 din 30 august 2002, cu ultima modificare adusă prin O.G. nr. 41/2015, publicată în M. Of. nr. 655 din 31 august 2015.

^[2] Potrivit **art. 7:** „În sistemul național de cercetare-dezvoltare sunt cuprinse următoarele categorii de unități și instituții de drept public:

- a) institute naționale de cercetare-dezvoltare;
- b) instituții de învățământ superior de stat acreditate sau structuri de cercetare-dezvoltare ale acestora, fără personalitate juridică, constituite conform Cartei universitare;
- c) institute, centre sau stațiuni de cercetare-dezvoltare din subordinea Academiei Române sau a academiilor de ramură;
- d) alte institute, centre sau stațiuni de cercetare-dezvoltare organizate ca instituții publice ori de drept public;
- e) centre internaționale de cercetare-dezvoltare înființate în baza unor acorduri internaționale;
- f) institute sau centre de cercetare-dezvoltare organizate în cadrul societăților naționale, companiilor naționale și regiilor autonome;
- g) alte instituții publice sau de drept public care au ca obiect de activitate și cercetarea-dezvoltarea ori structuri ale acestora legal constituite”.

insolvență aplicabile unei anumite categorii de persoane juridice de drept public, respectiv unităților administrativ-teritoriale (Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale și O.U.G. nr. 46/2013 privind criza financiară și insolvența unităților administrativ-teritoriale)^[1]. Potrivit art. 2 pct. 56, art. 75 și art. 75¹ din Legea nr. 273/2006, comunele, orașele, municipiile și județele au vocația de a fi supuse procedurii de insolvență reglementate de acest act normativ.

- Spre deosebire de Legea nr. 85/2006, ca principiu, Legea nr. 85/2014 nu mai enumeră categoriile de persoane juridice cu privire la care poate fi aplicată procedura insolvenței. Totuși, în art. 3 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 se menționează expres incidența sa asupra **regiilor autonome**. Rațiunea includerii acestei referiri exprese în Legea nr. 85/2014 se regăsește în intenția de a exista o certitudine în legătură cu aplicabilitatea procedurii de insolvență, reglementată de acest act normativ, unei entități careia anterior nu i se aplica Legea nr. 85/2006.

Exemplificativ, procedura insolvenței reglementată de Legea nr. 85/2014 se poate aplica unor persoane juridice, precum:

- a) societăți reglementate de Legea nr. 31/1990 și de alte acte normative;
- b) societăți cooperative;
- c) societăți agricole;
- d) grupuri de interes economic.

^[1] A se vedea G.C. FRENȚIU, în E. OPRINA, V. BOZEȘAN (coord.), *Executarea silită. Dificultăți și soluții practice*, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2016, p. 705 – „conform art. 122 alin. (2) din O.U.G. nr. 46/2013, prevederile O.G. nr. 22/2002 nu sunt aplicabile unităților administrativ-teritoriale, subdiviziunilor acestora, respectiv instituțiilor publice de subordonare locală, aflate în criză financiară sau în insolvență, în intervalul de timp cuprins între data declarării stării de insolvență și până la data încetării acestora. Valorificarea creanțelor datorate de aceste unități administrativ-teritoriale, de subdiviziunile acestora, respectiv de instituțiile publice de subordonare locală se realizează potrivit Planului de redresare a stării de criză financiară sau a stării de insolvență, după caz. Starea de criză financiară și insolvența unităților administrativ-teritoriale sunt definite de art. 2 lit. m) și r) din O.U.G. nr. 46/2013”.

a) Societăți reglementate de Legea nr. 31/1990 și de alte acte normative^[1]

– **Legea societăților nr. 31/1990, republicată:** „**Art. 1.** (1) În vederea desfășurării de activități cu scop lucrativ, persoanele fizice și persoanele juridice se pot asocia și pot constitui societăți^[2] cu personalitate juridică, cu respectarea dispozițiilor prezentei legi”;

– **Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale^[3]:** „**Art. 16.** Unitățile economice de stat, cu excepția celor care se constituie ca regii autonome, vor fi organizate sub formă de societăți pe acțiuni sau societăți cu răspundere limitată, în condițiile prevăzute de lege”;

– **O.U.G. nr. 30/1997 privind reorganizarea regiilor autonome^[4]:** „**Art. 1.** (1) Regiile autonome organizate în temeiul Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de autoritatea în coordonarea căreia își desfășoară activitatea, precum și cele înființate în temeiul Legii nr. 84/1992 privind regimul zonelor libere se reorganizează în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 2. (1) (...) regiile autonome vor fi reorganizate ca societăți comerciale, în formele prevăzute de lege la data reorganizării. (2) Societățile comerciale pe acțiuni rezultate în urma reorganizării regiilor autonome, având ca obiect activități de interes public național, pot fi denumite companii naționale sau societăți naționale, după caz, și vor fi supuse procesului de privatizare, în condițiile legii”.

[1] A se vedea și V. NEMEȘ, *Drept comercial*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2015, p. 479-481.

[2] Potrivit **art. 18 pct. 31 din Legea nr. 76/2012**, „În tot cuprinsul legii (nr. 31/1990 – *n.n.*), sintagma «societate comercială» sau, după caz, «societăți comerciale» se înlocuiește cu termenul «societate» sau, după caz, «societăți»”.

[3] Publicată în M. Of. nr. 98 din 8 august 1990, cu ultima modificare adusă prin O.U.G. nr. 109/2011, publicată în M. Of. nr. 883 din 14 decembrie 2011.

[4] Publicată în M. Of. nr. 125 din 19 iunie 1997, cu ultima modificare adusă prin O.G. nr. 70/1998, publicată în M. Of. nr. 313 din 27 august 1998.

b) Societăți cooperative

– **Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, republicată**^[1]: „**Art. 1.** Prezenta lege reglementează cadrul general de organizare și funcționare a cooperăției.

Art. 2. Cooperăția reprezintă un sector specific al economiei care funcționează prin societăți cooperative și alte forme de asociere a acestora la nivel teritorial și național^[2]”;

– **Legea cooperăției agricole nr. 566/2004**^[3]: „**Art. 1.** Prezenta lege stabilește cadrul legal al înființării, organizării și funcționării cooperăției în sectorul agroalimentar.

Art. 4. (1) Cooperativele agricole pot fi de gradul 1 și 2^[4]”.

^[1] Republicată în M. Of. nr. 368 din 20 mai 2014.

^[2] Potrivit **art. 4 din Legea nr. 1/2005**, societățile cooperative de gradul 1 se pot constitui în una dintre următoarele forme: societăți cooperative meșteșugărești; societăți cooperative de consum; societăți cooperative de valorificare; societăți cooperative agricole; societăți cooperative de locuințe; societăți cooperative pescărești; societăți cooperative de transporturi; societăți cooperative forestiere; societăți cooperative de alte forme, care se vor constitui cu respectarea dispozițiilor prezentei legi.

Conform **art. 6. lit. m)**, societatea cooperativă de gradul 2 este o persoană juridică constituită din societăți cooperative de gradul 1 (la rândul lor fiind constituite de persoane fizice și înregistrată în conformitate cu prevederile prezentei legi), în majoritate, și alte persoane fizice sau juridice, în scopul integrării pe orizontală sau pe verticală a activității economice desfășurate de acestea, și înregistrată în conformitate cu prevederile prezentei legi.

^[3] Publicată în M. Of. nr. 1236 din 22 decembrie 2004, cu ultima modificare adusă prin Legea nr. 164/2016, publicată în M. Of. nr. 564 din 26 iulie 2016.

^[4] Potrivit **art. 4 din Legea nr. 566/2004**, „(...) (2) Cooperativele agricole de gradul 1 sunt persoane juridice constituite, după caz, din persoane fizice, persoane fizice autorizate, întreprinderi individuale și/sau întreprinderi familiale, definite potrivit O.U.G. nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Cooperativele agricole de gradul 2 sunt persoane juridice constituite din persoane juridice și persoane fizice, din persoane fizice autorizate, întreprinderi individuale și întreprinderi familiale, definite potrivit O.U.G. nr. 44/2008, cu modificările și completările ulterioare, după caz, în scopul integrării pe orizontală și pe verticală a activității economice desfășurate de acestea și autorizate în conformitate cu prevederile prezentei legi”.

c) Societăți agricole

– **Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură**^[1]: „**Art. 4.** În cazul în care proprietarii terenurilor agricole nu doresc să le exploateze individual și nici în una din formele prevăzute la art. 2 și 3, ei se pot constitui în societăți agricole, cu personalitate juridică, în condițiile prevăzute în Titlul II al prezentei legi”^[2].

d) Grupurile de interes economic

– **Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției**^[3] (**Titlul V**): „**Art. 118.** (1) Grupul de interes economic – G.I.E. reprezintă o asociere între două sau mai multe persoane fizice sau juridice, constituită pe o perioadă determinată, în scopul înlesnirii sau dezvoltării activității economice a membrilor săi, precum și al îmbunătățirii rezultatelor activității respective. (...) **Art. 232.** Grupurile europene de interes economic – G.E.I.E., persoane juridice cu scop patrimonial, sunt recunoscute și pot funcționa în România, în temeiul Regulamentului Consiliului (CEE) nr. 2.137/85 din 25 iulie 1985 privind instituirea grupului european de interes economic (GEIE), publicat în JOCE L 199 din 31 iulie 1985, și al prezentei legi”.

B. Persoanele fizice – debitori în procedura insolvenței

Așa cum rezultă din art. 3 și art. 38 din Legea nr. 85/2014, procedura insolvenței se aplică tuturor persoanelor fizice supuse înregistrării în registrul comerțului, dacă acestea au calitatea de **profesioniști**. Trebuie deci observat faptul că procedura insolvenței se aplică persoanelor fizice având calitatea de profesionist, chiar dacă

^[1] Publicată în M. Of. nr. 97 din 6 mai 1991, cu ultima modificare adusă prin Legea nr. 31/2017, publicată în M. Of. nr. 564 din 26 iulie 2016, publicată în M. Of. nr. 214 din 29 martie 2017.

^[2] A se vedea și C.B. NASZ, *Declanșarea procedurii insolvenței*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 273.

^[3] Publicată în M. Of. nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu ultima modificare adusă prin Legea nr. 128/2017, publicată în M. Of. nr. 421 din 7 iunie 2017.

nu au parcurs procedura de înregistrare în registrul comerțului, în măsura în care o astfel de obligație era reglementată în sarcina lor.

În prezent, potrivit art. 1 din **Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată**^[1], trebuie să parcurgă procedura înregistrării în registrul comerțului acele persoane fizice care au optat pentru una dintre următoarele forme de organizare:

- a) persoană fizică autorizată;
- b) întreprindere individuală;
- c) întreprindere familială.

Cele trei forme de organizare sunt reglementate prin **O.U.G. nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale**^[2] și nu au personalitate juridică. De aceea, procedura insolvenței se aplică persoanelor fizice care au optat pentru formele de organizare menționate.

☞ **Observații:**

- Raportând prevederile Legii nr. 85/2014 la cele ale Codului civil rezultă faptul că nu toți profesioniștii au vocație să fie supuși procedurii insolvenței, ci doar aceia care sunt supuși înregistrării în registrul comerțului;
- Legea nr. 85/2014 exclude expres de la aplicare profesiile liberale [art. 3 alin. (1) teza a II-a din Legea nr. 85/2014]. Chiar și în absența excluderii expres, Legea nr. 85/2014 nu s-ar fi aplicat persoanelor care exercită profesii liberale, întrucât acestea nu sunt supuse înregistrării în registrul comerțului;
- Legea nr. 85/2014 nu se aplică nici profesioniștilor cu privire la care se prevăd dispoziții speciale în ceea ce privește regimul insolvenței lor [art. 3 alin. (1) teza a III-a din Legea nr. 85/2014].

^[1] Republicată în M. Of. nr. 49 din 4 februarie 1998, cu ultima modificare adusă prin Legea nr. 1/2017, publicată în M. Of. nr. 15 din 6 ianuarie 2017.

^[2] Publicată în M. Of. nr. 328 din 25 aprilie 2008, cu ultima modificare adusă prin Legea nr. 182/2016, publicată în M. Of. nr. 828 din 19 octombrie 2016.

2. Procedura insolvenței se aplică atunci când un debitor se află în stare de insolvență sau de insolvență iminentă

Legea nr. 85/2014 definește atât starea de insolvență, cât și iminența producerii acesteia.

- a) **starea de insolvență** este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile [art. 5 alin. (1) pct. 29];
- b) **starea de insolvență este iminentă** atunci când se dovedește faptul că debitorul nu va putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadenței [art. 5 alin. (1) pct. 29 lit. b)].

☞ **Observații:**

- Potrivit art. 66 din Legea nr. 85/2014, atunci când deschiderea procedurii insolvenței este solicitată de către **debitor**, acesta poate să invoce atât existența stării de insolvență, cât și iminența instaurării acesteia^[1];
- Potrivit art. 66 coroborat cu art. 5 alin. (1) pct. 29 din Legea nr. 85/2014, atunci când deschiderea procedurii insolvenței este solicitată de către **creditori**, aceștia pot să invoce numai existența unei stări de insolvență. Însă pentru a putea dovedi existența stării de insolvență, Legea nr. 85/2014 pune la îndemâna creditorilor o prezumție, respectiv **prezumția de insolvență**^[2]. Potrivit art. 5 alin. (1) pct. 29^[3] lit. a), insolvența

^[1] A se vedea și AL. DIMITRIU, în GH. PIPEREA (coord.), *Codul insolvenței. Note. Corelații. Explicații. Art. 1-203*, Ed. C.H. Beck, București, 2017, p. 402-403.

^[2] A se vedea și I. TURCU, *Codul insolvenței. Legea nr. 85/2014. Comentariu pe articole*, Ed. C.H. Beck, București, 2015, p. 85.

^[3] Astfel cum s-a reținut în doctrină, „pe lângă faptul că **definește insolvența**, norma legală operează și cu expresiile «insolvență prezumată» și «insolvență iminentă», ambele stări fiind apte să atragă aplicarea procedurii.

Din compararea conținutului celor două noțiuni se observă că principala deosebire dintre acestea o reprezintă **exigibilitatea datoriilor**. În timp ce **insolvența prezumată** presupune îndeplinirea scadenței și trecerea unui

debitorului se prezumă atunci când acesta, după 60 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de creditor; prezumția este relativă;

➤ **Insolvența nu trebuie confundată cu insolvabilitatea.**

Insolvabilitatea = stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin **existența unui activ mai mic decât pasivul**

termen de 60 de zile de la această dată, **insolvența iminentă** nu reclamă o astfel de cerință. Insolvența iminentă necesită însă dovedirea împrejurării că la scadență datoriile exigibile nu vor putea fi plătite din lipsa fondurilor bănești. Sub aspect probatoriu pot fi folosite mijloacele de probă reglementate de dreptul comun în materie.

Este important de reținut că norma condiționează insolvența iminentă de lipsa fondurilor bănești, ceea ce înseamnă că nu are relevanță insolvabilitatea debitorului. Prin urmare, chiar dacă în averea debitorului există bunuri mobile sau imobile ce ar putea fi valorificate pentru satisfacerea creanțelor, dacă se dovedește că la scadență debitorul nu va dispune de sume de bani, cerințele insolvenței iminente sunt îndeplinite și tot astfel condițiile aplicării procedurii – ST.D. CĂRPENARU, M.A. HOTCA, V. NEMEȘ, *Codul insolvenței comentat*, ed. a 2-a, Ed. Universul Juridic, București, 2017, p. 47.

Pentru reglementările anterioare, a se vedea E. TĂNĂSICĂ, *Reorganizarea judiciară – o șansă acordată debitorului aflat în procedura generală de insolvență*, Ed. Hamangiu, București, 2008, p. 66 – „art. 1 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 [în prezent abrogată prin Legea nr. 85/2006], astfel cum a fost modificată, definea **insolvența** ca fiind «acea stare a patrimoniului debitorului caracterizată prin incapacitatea vădită de plată a datoriilor exigibile cu sumele de bani disponibili». Așadar, s-a pus punct controversei științifice cu privire la termenul de comparație pentru datoriile exigibile, fiind vorba de sume de bani disponibile, nu și de alte active disponibile. «Incapacitatea vădită» reprezintă o stare de fapt obiectivă, rezultat al comparației între cuantumul total al datoriilor exigibile și sumele de bani de care dispune debitorul: soldul creditor al contului bancar, plus numerarul din casierie”.

A se vedea și A. AVRAM, *Procedura insolvenței. Deschiderea procedurii*, Ed. Hamangiu, București, 2010, p. 1 – „potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) teza I din Legea nr. 85/2006, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 277/2009, prin **insolvență** se înțelege acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile. În forma inițială a Legii nr. 85/2006, prin dispozițiile art. 3 pct. 1 legiuitorul a urmărit să definească insolvența în general și, totodată, să facă distincția între insolvența actuală și insolvența iminentă, pe criteriul momentului exigibilității datoriilor, scop în care nu era necesar, în acest context, să facă referire la toate condițiile prevăzute legal pentru urmărirea creanțelor, ci doar la condiția exigibilității”.

[totuși, pentru declanșarea procedurii simplificate este nevoie, în anumite situații, nu numai de existența stării de insolvență, ci și a celei de insolvabilitate – spre exemplu, nedeținerea niciunui bun în patrimoniu – art. 38 alin. (2) lit. c) pct. 1 din Legea nr. 85/2014]^[1];

- În sensul prevederilor alin. (1) al art. 1417 C. civ. privind decăderea din beneficiul termenului, **starea de insolvabilitate rezultă din inferioritatea activului patrimonial ce poate fi supus, potrivit legii, executării silitе, față de valoarea totală a datoriilor exigibile**. Dacă prin lege nu se prevede altfel, această stare se constată de instanță, care, în acest scop, poate ține seama de anumite împrejurări, precum dispariția intempestivă a debitorului, neplata unor datorii devenite scadente, declanșarea împotriva sa a unei proceduri de executare silită și altele asemenea.

3. Procedura insolvenței este o procedură esențialmente judiciară

Potrivit Legii nr. 85/2014, procedura insolvenței se deschide prin hotărâre judecătorească, iar desfășurarea sa se realizează sub controlul instanței judecătorești (art. 40 și art. 45 din Legea nr. 85/2014)^[2].

[1] „Insolvabilitatea reprezintă situația patrimonială în care elementele pasive depășesc elementele active, și doar insolvența atrage aplicarea procedurii, nu și insolvabilitatea” – ST.D. CĂRPENARU, M.A. HOTCA, V. NEMEȘ, *Codul insolvenței comentat*, ed. a 2-a, Ed. Universul Juridic, București, 2017, p. 48.

A se vedea și V. NEMEȘ, *Drept comercial*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2015, p. 486.

[2] În acest sens, a se vedea și R. BUFAN, L. BERCEA, A. BUTA, C. CLIPA, M. COMȘA, A. DELI-DIACONESCU, D. DETEȘAN, ȘT. DUMITRU, FL. FOLEA, P. MICU, N. MIHAI, S.M. MILOȘ, O.D. MILU, D. MOȚIU, FL. MOȚIU, FL.-I. MOȚU, S.A. MUNTEANU, C.B. NASZ, V. NEMEȘ, V. PAȘCA, A. POPA, C. SANDA, M. SĂRĂCUȚ, A.I. SARCANE, A.O. STĂNESCU, S. TĂRNOVEANU, *Tratat practic de insolvență*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 86; C.B. NASZ, *Declanșarea procedurii insolvenței*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 115.

☞ Observație:

- Competența instanței de judecată **nu acoperă și controlul managerial al activității debitorului**. Deciziile administratorului judiciar/lichidatorului judiciar/debitorului cu drept de administrare a averii sunt controlate, sub aspectul oportunității, de către creditorii, prin organele acestora [art. 45 alin. (2) din Legea nr. 85/2014].

4. Procedura insolvenței este o procedură colectivă (concurșuală)^[1]

Potrivit art. 2 coroborat cu art. 5 alin. (1) pct. 44 și 45 din Legea nr. 85/2014^[2], procedura insolvenței presupune **participarea împreună a creditorilor** la urmărirea și recuperarea creanțelor lor^[3].

^[1] În același sens, a se vedea și: St.D. CĂRPENARU, *Tratat de drept comercial român conform noului Cod civil*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, p. 621; N. ȚĂNDĂREANU, *Procedura reorganizării judiciare*, Ed. All Beck, București, 2000, p. 10; S. ANGHENI, M. VOLONCIU, C. STOICA, M.G. LOSTUN, *Drept comercial*, Ed. Oscar Print, București, 2000, p. 247; I. ADAM, C.N. SAVU, *Legea procedurii insolvenței*, Ed. C.H. Beck, București, 2006, p. 85.

Unii autori [R. BUFAN, L. BERCEA, A. BUTA, C. CLIPA, M. COMȘA, A. DELI-DIACONESCU, D. DETEȘAN, ȘT. DUMITRU, FL. FOLEA, P. MICU, N. MIHAI, S.M. MILOȘ, O.D. MILU, D. MOȚIU, FL. MOȚIU, FL.-I. MOȚU, S.A. MUNTEANU, C.B. NASZ, V. NEMEȘ, V. PAȘCA, A. POPA, C. SANDA, M. SĂRĂCUT, A.I. SARCANE, A.O. STĂNESCU, S. TĂRNOVEANU, *Tratat practic de insolvență*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 87] consideră că, „deși cele două noțiuni sunt strâns legate între ele, totuși, nu poate fi pus semnul de egalitate între ele, pentru că fiecare desemnează o calitate specifică, distinctă a procedurii insolvenței”.

^[2] Potrivit art. 5 alin. (1) pct. 44 și 45, **procedura colectivă** este procedura în care creditorii participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor, în modalitățile prevăzute de prezenta lege, iar **procedura falimentului** este **procedura de insolvență, concursuală, colectivă și egalitară**, care se aplică debitorului în vederea lichidării averii acestuia pentru acoperirea pasivului, urmată de radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

^[3] Alți autori [R. BUFAN, L. BERCEA, A. BUTA, C. CLIPA, M. COMȘA, A. DELI-DIACONESCU, D. DETEȘAN, ȘT. DUMITRU, FL. FOLEA, P. MICU, N. MIHAI, S.M. MILOȘ, O.D. MILU, D. MOȚIU, FL. MOȚIU, FL.-I. MOȚU, S.A. MUNTEANU, C.B. NASZ, V. NEMEȘ, V. PAȘCA, A. POPA, C. SANDA, M. SĂRĂCUT, A.I. SARCANE, A.O. STĂNESCU, S. TĂRNOVEANU, *Tratat practic de insolvență*, Ed. Hamangiu, București, 2014, p. 86-91; C.B. NASZ, *Declanșarea procedurii insolvenței*,